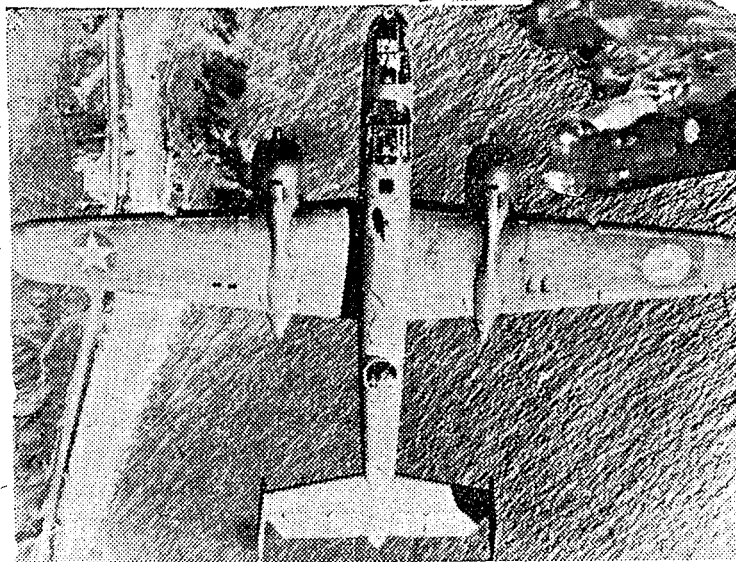
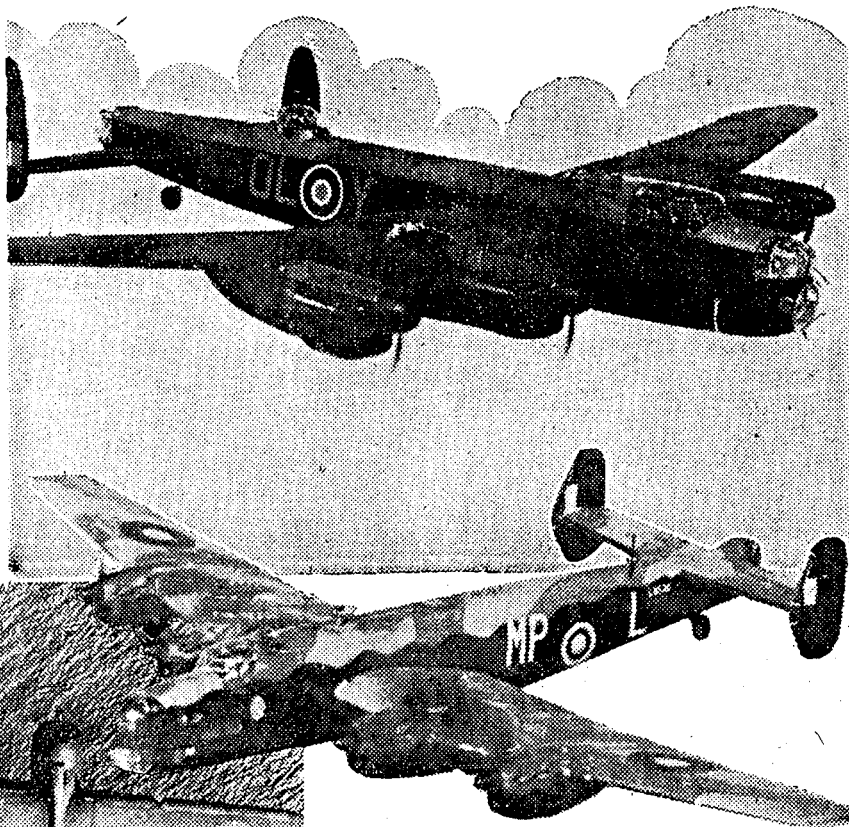

AMERIKANSK syn på bombflyget

Av
HANS
OSTELIUS

Överst ett fyrmotorigt bombplan av typen Avro-Lancaster — världens största och snabbaste bombplan, som nyligen tagits i bruk av brittiska flygvapnet. Nedtill till vänster North American "Mitchell", den bombplanstyp, varmed den bekanta raiden mot Tokio företogs. Till höger det brittiska Halifax-planet, omtalat från många storraider mot Tyskland.

II.

Frånsett de tunga bombplan som amerikanerna redan kunna ställa upp (vilkas antal förresten torde vara rätt begränsat) och frånsett åtgången av dylika plan på flera fronter, exempelvis i Stilla havet, säga amerikanska experter att ytterligare 1,500 kunna insättas mot Tyskland under innevarande vinter. Vad engelsmännen beträffar, anser samma källa att dessa ha minst 1,500 tunga bombplan i tjänst redan

n11.

Antingen skulle de 1.000 planen i första linjen insättas varje bombnatt eller upp till 2,000 om vädret skulle visa sig otjänligt så att bombning kan företagas mindre än 10 nätter i månaden.

Effekten av kontinuerliga bombardemang mot samma plats är större än vid oregelbunden bombfällning, rent matematiskt sett. Detta beror på eldsvådor, desorganisation, försvarandet av räddnings- och reparationsarbete samt avbrytandet av transport och kommunikationer.

måste välja ut en viss fågel och skjuta på den. En annan orsak är att om tio bombplan äro över ett mål som försvaras av hundra kanoner, blir det tio kanoner på varje plan. Men om hundra plan anfalla samma mål, blir det en kanon per plan. Vidare får man ta med i räkningen att angriparna anställa skador på luftvärnet och att radiostationerna på marken ofta sättas ur funktion av explosionernas tryck. Detta senare är av stor betydelse, ty goda signal- och radioförbindelser äro mycket

och frånsett åtgången av dylika plan på flera fronter, exempelvis i Stilla havet, säga amerikanska experter att ytterligare 1,500 kunna insättas mot Tyskland under innevarande vinter. Vad engelsmännen beträffar, anser samma källa att dessa ha minst 1,500 tunga bombplan i tjänst redan nu.

Sålunda skulle västmakterna i Europa inom en nära framtid kunna ställa upp följande luftarmada, bestående av tunga bombplan:

I första linjen	1,000
Reserver	2,000

D. v. s. snalles	st.	3,000
------------------------	-----	-------

Bombblast per natt	ton	3,000—5,000
--------------------------	-----	-------------

Bombblast per månad vid i		
genomsnitt 10 nätter per		
månad	ton	30—50,000

Effekten av kontinuerliga bombardemang mot samma plats är större än vid oregelbunden bombfällning, rent matematiskt sett. Detta beror på eldsvådor, desorganisation, försvårandet av räddnings- och reparationsarbete samt avbrytandet av transport och kommunikationer.

Den takt, i vilken kontinuerliga bombardemang kunna pågå, beror givetvis på angriparnas möjligheter att kunna täcka förlusterna, vilka i regel minskas i samma mån som antalet plan ökas. Ett stort bombförband kan på grund av sin eldstyrka lättare skydda sig mot fiendtlig jakt (även nattjaktplan) och kan med anledning av sin storlek och stora spridning endast anfallas individuellt. Det är liksom när man skuter raphöns: siktar man mitt i flocken, får man sällan något. Man

Vidare får man ta med i räkningen att angriparna anställa skador på luftvärnet och att radiostationerna på marken ofta sätts ur funktion av explosionernas tryck. Detta senare är av stor betydelse, ty goda signal- och radioförbindelser äro mycket viktiga element i modern krigföring.

Under 1941 förlorade RAF enligt engelska uppgifter i genomsnitt 10 proc. per anfall vid många små raidar. Vid de stora raiderna mot Köln, Essen och Bremen, där mellan 400 och 1,000 plan insattes, gingo förlusterna ner till i medeltal 4 proc. per raid.

För att fälla 30 till 50.000 ton bomber i månaden, måste ungefär 15.000 flygplan insättas sammanlagt. Om förlusterna nu äro 4 proc., skulle detta innebära att 600 plan skulle behöva ersättas varje månad för att kontinuerlig bombfällning skall kunna äga rum. Förlusterna i manskap under sex månader skulle då bli ungefär 25.000 man. Enligt tillgängliga anglo-amerikanska (givetvis obestyrkta) siffror kommer tillförseln av materiel och besättningar att under vintern bli så ansevärd att man skall kunna stå ut med antydda förluster. Bombardemangen skulle därför kunna pågå praktiskt taget utan avbrott under årat, anser den amerikanska expertisen.

Naturligtvis kan man inte med matematisk visshet förutse de exakta skador, som dylika bombardemang skulle åstadkomma. Emellertid känner man till skadorna vid tyskarnas bombardemang av England samt antalet då fällda bombton. Med tillhjälp av flygspaning kan man bilda sig en ganska god uppfattning om de skador, som anställts av RAF i Tyskland.

Följande lilla tabell ger önekligen anledning till eftertanke:

Mål	Bombton	Skador
London under hela första världskriget	60	lätta 1,800 dödade
Coventry 2:a världskriget 2 bombnätter	400	mycket svåra
Birmingham, svåraste tyska raiden under kriget. 2 bombnätter	500	mycket svåra
London, svåraste kontinuerliga raid	250	värsta natten

Jämförelser i bombton:

Svåraste tyska raiden	500
Planerad allierad bombstyrka, 2 nätter	6,000—10,000
Tyngsta sammanlagda tyska bombblast 1 månad sept. 1940	3,000
Planerad allierad bombstyrka, 1 mån	9,000—50,000

Dödsoffer.

	personer
I England under 2 år (egna siffror)	44,000
I Köln under 1 natt (amerikanska siffror)	8,000

Dessa kalla siffror äro av intresse särskilt därigenom att de förklara, varför luftmakt aldrig kunnat beräknas förrän

nu. De motsäga den uppfattningen att luftmakt ej är eller kan bli av avgörande betydelse, emedan så icke varit fallet tidigare. Förut har ju luftmakt aldrig insatts i tillräckligt stor skala.

Raider med tunga bombplan kunna jämföras med eldgivning från tungt artilleri. Den enda skillnaden — men den är väsentlig — är att under det att tungt artilleri endast har en skottvidd av kanske 40 kilometer, kunna tunga bombplan nå upp till 2.000 km. Moderna flygbombers effektivitet är oerhörd. Man beräknar sålunda ett ton för det fullständiga förstörandet av allt ovan jord på ett område av en hektar.

Under 90 dagars bombardemang skulle de tyska nyckelstäderna enligt den amerikanska uppställningen kunna förintas med mellan 90,000 och 150,000 ton bomber. Under sex månader skulle antalet bombton bli 300,000. Detta innebär att var och en av de 31 viktiga städer, som uppräknades i första artikeln, skulle ta emot mellan 6 och 10,000 ton engelska bomber. Detta är upp till tjugu gånger totalvikten av tyska bomber mot Birmingham. Beträffande effekten, blir denna utan tvivel större efter varje bombardemang och livet i de bombade distrikten måste teoretiskt sett så småningom totalt förlamas.

Det förtjänar att i detta sammanhang framhållas att mot omfattande nattbombardemang finns det än så länge faktiskt intet skydd utom tillfogandet av de relativt små förluster som här ovan ha angivits.

Så långt de amerikanska experterna. Deras matematiska tvärsäkerhet för förbluffande. Mot den kalla logiken i deras resonemang står lekmannen handfallen. Ett par svaga punkter finnas dock. Förlusterna inberäkna inte havererade plan, vilka vid nattanfall utgöra en rätt stor procent av de insatta tunga bombplanen, i många fall större än förlusterna under själva raiderna. Experternas uppskattning av den amerikanska produktionskapaciteten måste väl vara riktig men den innebär svindlande värden. Om 600 plan skulle ersättas varje månad, betyder detta sextio miljoner arbetstimmar. Bara för att ersätta förlorade tunga bombplan. Men om kriget kan vinnas på det sättet, är en dylik industriell anspänning fullt försvarlig ur allierad synpunkt.

Framtiden får utvisa om ovanstående makabra kannstöperier äro riktiga.

gemäng. Hon var för övrigt så uppriven av det som passerat att hon bad att få stanna på kriminalen, och ännu på söndagskvällen vårdades hon på kvinnliga avdelningen.

Mrk: Militært.

SD.sv.

9.II.42.

Amerikansk syn på bombflyget.

Bmk: Oversendes Ministerpresidenten.